

МАТИЦА СРПСКА
ОДЕЉЕЊЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК

ЗБОРНИК МАТИЦЕ СРПСКЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК
Покренут 1953.

MATICA SERBICA
DEPARTMENT OF LITERATURE AND LANGUAGE

MATICA SRPSKA JOURNAL OF LITERATURE AND LANGUAGE
Established in 1953

Главни уредници

Академик МЛАДЕН ЛЕСКОВАЦ (1953–1978)
Др ДРАГИША ЖИВКОВИЋ (1979–1994)
Др ТОМИСЛАВ БЕКИЋ (1995–1999)
Др ЈОВАН ДЕЛИЋ (2000–)

ISSN 0543-1220 | UDC 82(05)

ЗБОРНИК МАТИЦЕ СРПСКЕ ЗА КЊИЖЕВНОСТ И ЈЕЗИК

Уређивачки одбор

Др ИСИДОРА БЈЕЛАКОВИЋ, секретар, др ЈОВАН ДЕЛИЋ,
др САЊА БОШКОВИЋ ДАНОЈЛИЋ, др СЛОБОДАН ВЛАДУШИЋ,
др БОЈАН ЂОРЂЕВИЋ, др ПЕР ЈАКОБСЕН, др МАРИЈА КЛЕУТ,
др ПЕРСИДА ЛАЗАРЕВИЋ ДИ ЂАКОМО, др ЖАНА ЛЕВШИНА,
др ГОРАН МАКСИМОВИЋ, др ДЕЈВИД НОРИС, др ПРЕДРАГ ПЕТРОВИЋ,
др ГОРАНА РАИЧЕВИЋ, др СВЕТЛАНА ТОМИН, др РОБЕРТ ХОДЕЛ,
др ВИДА ЏОНСОН ТАРАНОВСКИ, др САША ШМУЉА

Главни и одговорни уредник

Др ЈОВАН ДЕЛИЋ, дописни члан САНУ

КЊИГА СЕДАМДЕСЕТ ПРВА (2023), СВЕСКА 1

МАТИЦА СРПСКА

САДРЖАЈ

Ситуације и чланци

Др Миодраг Лома, <i>Увиди Ђорђија Вуковића у његову синесетезију</i> .	7
Др Јасна Стојановић, <i>Шпански књижевни критичар Енрике Дијес-Канедо о српској народној поезији</i>	31
Др Снежана Ј. Милојевић, <i>Послушност као идеална форма хришћанске љубави између очева и синова у српској житејској књижевности</i>	47
Мср Владимир Д. Папић, <i>Књижевни лик као посредник средњовековне естетике: Еко – Павић – Памук</i>	67
Др Александра В. Јовановић, <i>Т. С. Елиот и естетика британског модернизма</i>	87
Јована М. Копања, <i>Еролошки аспекти Стојановићеве прозе у контексту модерне српске прозе кроз персонификоване женске ликове</i>	101
Др Страхиња Д. Полић, <i>Поема – терминологија и (ли) концептуални фенологија проблем?</i>	119
Мср Милица М. Кецојевић, <i>Модерна српска поезија кроз призму Миодрага Павловића</i>	141
Др Горан П. Корунковић, <i>Субјект космологијско-метафизичког знања у поезији Васа Поје и Радована Павловског</i>	161
Др Нермин С. Вучељ, <i>Побијање Пјера Бајара, или – како да говоримо о књижама које смо прочитали</i>	179
Мр Дејан Милорадов, др Имре Кризманић, <i>Дефинисање бионима у речницима српског језика</i>	195
Др Ана М. Стојановић, <i>Границе као узрок неразумевања и преводјење као универзални језик</i>	217
Мср Никола Санковић, <i>О синонимском односу лексема васиона, космос, свемир и универзум</i>	225

Прилози и траћа

Мср Јована Л. Војводић, <i>Непознати писма Иве Андрића Младену Лесковцу</i>	243
---	-----

Испраживања

Др Ксенија Миловановић, <i>О испраживању књижевне дела Данила Бањског</i>	263
---	-----

Поводи

Лексикон писца српске књижевности

Иван Негришорац, <i>Лексикон писца српске књижевности: природа, особине и место у енциклопедијском систему Мајнице српске</i>	275
Др Никола Грдинић, <i>Системајски облик рада</i>	281
Др Јован Делић, <i>Енциклопедијски прелист Мајнице српске</i>	285

Прикази

Др Катарина Беговић, <i>Наслеђе и стварање – словенска и српска књижевна мисао кроз векове</i>	289
Др Владимир Р. Поломац, <i>О синтакси и стилу српскословенских текстов</i>	293
Мср Лука З. Николић, <i>Метаисторија историјског речника српског језика</i>	298
Мср Александра Ј. Брајовић, <i>Сјомен великану српске културе Јовану Мушкашировићу и његовој јолиничкој и просветитељској мисли</i>	304
Др Данка Вујаклија, <i>Вредан прилог корпусној дијалектологији српског језика</i>	306
Мср Сања П. Перић, <i>Културна и духовна ризница српског просветитељства</i>	308
Др Милица Б. Пасула, <i>Развојни пут Ханкеове нарације</i>	312
Мср Ана Д. Козић, <i>Изобиље књижевне ероизма</i>	316
Др Александар Пејчић, <i>Узорности интерпретативних захвата</i>	321
Др Милица Мустур, <i>Све што (не) знам о Михизу</i>	324
Мср Растко Лончар, <i>Дружачије, о истом чипаоцу</i>	328
Др Лидија Делић, <i>Прилог историји јунака у српској усменој епизи</i>	330

In Memoriam

Милош Ђорђевић, <i>Радомир В. Ивановић (1936–2022)</i>	335
--	-----

Четврту целину монографије представља додатак под насловом *Прилози у коме се доноси схематски приказ синтаксичке структуре старословенског језика*, појмовник кључних термина употребљених у монографији, целовити текст *Приче о Акиру Премудром* из Зборника НБС 53, као и издање двају одломака из Берлинске Александриде. Посебно истицање заслужују прва два прилога помоћу којих се садржај монографије приближава и мање упућеним читаоцима, те омогућава њену рецепцију и међу студентима и заинтересованим колегама из других дисциплина.

У целини посматрано, монографија *Сему же сице бившу: о синџакси и језику српскословенских њексџова* Марине Курешевић представља изузетно значајан допринос проучавању српскословенског језика, посебно његове функционалности-ске раслојености на лексичком и синтаксичком нивоу. Књига је логички структурирана и складно компонована како на нивоу целине тако и на нивоу појединачних поглавља. Сва питања покренута у монографији научно су релевантна, као и дати одговори, до којих ауторка увек долази уз поштовање опште и посебне научне методологије, уважавајући, али и критички преиспитујући резултате досадашњих истраживања. Монографија *Сему же сице бившу: о синџакси и језику српскословенских њексџова* Марине Курешевић урађена је у најбољој традицији досадашњих истраживања српске и словенске средњовековне писмености, те као таква представља неозабилазан оријентир за све оне који се интересују за питања лексичког, синтаксичког и функционалности-ског устројства српскословенског и црквено-словенског језика.

Др Владимир Р. Поломац

Универзитет у Крагујевцу

Филолошко-уметнички факултет

Одсек за филологију, Катедра за српски језик

v.polomac@filum.kg.ac.rs

Примљен: 25. новембра 2022. године

Прихваћен за штампу децембра 2022. године

UDC 811.163.41:81'374(082)(049.32)

МЕТАИСТОРИЈА ИСТОРИЈСКОГ РЕЧНИКА СРПСКОГ ЈЕЗИКА

(Јасмина Грковић-Мејџор, Исидора Бјелаковић и Марина Курешевић [ур.]. *Историјска лексикографија српског језика*. Нови Сад: Српска академија наука и уметности [Огранак САНУ у Новом Саду] – Матица српска [Одељење за књижевност и језик], 2021, стр. 399)

Трагови прошлости увек губе своју временску аутентичност у контакту са сваком новом перцепцијом и суштински се реконституишу као феномени перципирајуће садашњости. И док су сећања као трагови другог времена посве субјективна, будући заувек заточена у интрапсихичкој реалности, писани текстови имају своје постојане емпиријске оквире, који могу трансцендирати индивидуалност првобитне текстуалне креације. Међутим, ма колико писани текст био утемељен у интерперсоналном искуству, састваралачки процес његовог рашчитавања мора бити спутан субјективним ограничењима, онима која би се гадамеровском терминологијом

могла именовати као *сћајање хоризонта* (нем. Horizontverschmelzung). Пресликано на контекст филолошке анализе текста, осавремењивање прошлости као једини начин њеног поимања вишеструко је имплицативно: с једне стране, оно поставља проблем објективне интерпретације текстуалног ткива (ако би такво нешто у најстрожем смислу уопште постојало); с друге стране, оно истовремено прошлост чини релевантном за деиктичко *сага*, чиме се структуралистичка граница између дијахронијске и синхронијске лингвистичке перспективе потпуно уклања у корист њихове синергије.

Зборник *Историјска лексикографија српског језика*, објављен 2021. године у издању Огранка САНУ у Новом Саду и Одељења за књижевност и језик Матице српске, уредиле су Јасмина Грковић-Мејџор, Исидора Бјелаковић и Марина Курешевић као својеврстан записник са истоименог научног скупа одржаног 6. и 7. децембра 2019. године у Огранку САНУ у Новом Саду, а у координирању Огранка и Матице српске. Реализовани научни скуп представљао је интегрални део, трезутну рефлексију, али и теоријско-методолошку позадину актуелног екстензивног пројекта Одељења за књижевност и језик Матице српске под називом *Речник српског језика XII–XVIII века*, који је активан од 2013. године и који за свој дугорочни циљ поставља израду првог историјског речника специфично српског језика. Сваки историјски речник, у својој савременој концепцији, која своје експлицитне темеље има у 19-вековној западноевропској лексикографској пракси, требало би да понуди дијахронијски приказ једног лингвистичког ентитета тако што хронолошки линеарним редоследом бележи најстарију и све потоње (доступне) емпиријске потврде регистрованих лексичких јединица. Строго евиденцијално заснован, овакав тип лексикографског остварења високо је научно оптерећен, тежећи да буде максимално лишен интуитивних примеса; такође, аксиолошки примат који добијају забележене потврде лексемске употребе (па чак и над оним информацијама у оквиру једног речничког чланка какве су дефиниција или различити типови дескрипција) чини традиционални посао израде историјског речника надасве монументалним, утолико више што је неопходно претходно пажљиво тумачење историјског текста у коме је одређена лексема потврђена. Ако прихватимо пасовијанску идеју (идеју чији је можда најпознатији дисеминатор био немачки лексикограф Франц Пасов, али која му генеалогски далеко претходи) – врло утицајну у потоњој историјској лексикографској традицији, а вероватно пониклу у контексту немачког класицизма, током ког се језичка еволуција често метафорички разумевала у органским координатама – о историјском речнику као петрификованом животном путу лексема, онда бисмо зборник *Историјска лексикографија српског језика* покушали да, на истом трагу, одредимо као петрификовани животни пут израде историјског речника српског језика, као његову посебну *мѣтаисторију*.

Радови су у зборнику организовани у три тематске целине: (1) *Историјска лексикографија и етимологија*; (2) *Извори за историјски речник српског језика*; и (3) *Ка микросструктури историјског речника српског језика*. Први тематски блок уједно је и генеричког карактера и најдиректније се може извести на општелингвистички план; у њему је изложена оквирна структура историјског речника српског језика, елаборирани су различити корелативни аспекти српске историјско-етимолошке лексиколошко-лексикографске теорије и праксе, да би, такође, било указано на потребу за израдом специјализованог речника старосрпских личних имена, уз предлог његовог могућег изгледа.

Рад *Ка историјском речнику српског језика* Јасмине Грковић-Мејџор, под чијим се руководством одвија пројекат *Речник српског језика XII–XVIII века*, сагледава општа питања гледе макроструктуре будућег речника: потребу за његовом израдом осветљену и са могућег општекултурног становишта – будући да се историјски

речник може поимати не само као сведок језичког развоја већ и као особени траг одговарајућих социокултурних промена – и у контексту словенске историјске лексикографије; затим, дијахронијске и дијатопијске оквира референтног корпуса, као и различите критеријуме према којима корпус може варирати (временски, територијални и жанровски критеријум). Као есенцијалну методолошку оријентацију истакли бисмо инсистирање на апсолутно лингвистичкој основи одређивања припадности неког историјског документа речничком корпусу, који стога „није омеђен ни конфесионално нити у погледу писма” (стр. 16), па ни факторима религијске природе. С друге стране, померање лингвистичких оквира речничког корпуса у правцу комплементарних језичких система који су функционисали као књижевнојезички идиоми кроз различите фазе еволуције српског језика – у великој мери исти богати тематски разноврсним текстовима и каткада крајње специфичним лексичким слојевима, али и конструише додатне селекционе оgrade о којима треба водити рачуна током ексцерпирања лексичке грађе.

Како је од номиналне лексике речничком грађом фокусиран искључиво њен апелативни фонд, требало би да оними остану изван референтних граница датог лексикографског подухвата; међутим, Александар Лома у свом раду *Тойонимија као извор нейойврђених лексема. Ка реконструкцији сйаросрйској лексичкој фонда: мојућностй и недоумице* деконструише махом унапред стабилно схваћену опозицију *аёлелайиви* : *оними* и проблематизује потенцијалну вредност коју адекватна топонимија може имати за историјски речник српског језика, при чему посебну пажњу треба обратити на микротопониме у повељама којима се ограничавају територијални поседи. Прилог Александра Ломе, иако примарно усмерен ка дефинисању једног конкретног речничког корпуса, зрачи општим теоријским могућностима које ма који покушај екстерне организације номиналне лексике могу релативизовати, барем у домену успостављања јасне разлике између заједничких и властитих именица. Јасна Влајић-Поповић и Марта Бјелетић, ауторке рада *Историјске йо-йврге у ейшимоложким речницима срйској језика*, на примеру српског језика експлицирају чврсте релације које међусобно успостављају две сродне лексикографске дисциплине: етимолошка и историјска лексикографија. Док је прва унеколико усредсређенија на формални аспект лексичких јединица, на генезу њихових фонолошких ликова, друга је суштински заинтересована за животни пут речи на плану њихове семантике. Стога је својеврсно симбиотско преплитање ових двеју дисциплина обострано продуктивно, те би објављивањем историјског речника српског језика и „рад на тезаурусном ЕРСЈ [Етимолошком речнику српског језика] одмицао много бржим темпом” (стр. 55). Упоредо са прикупљањем апелативне номиналне грађе за историјски речник српског језика, активно се прикупља и антропономастичка грађа, од које ће бити сачињен специјализовани историјски речник српских личних имена; о потреби за израдом првог специфично српског историјског антропономастикона пише Владимир Поломац у свом раду *Речник сйаросрйских личних имена: од концепције ка мейодолојији*. Разматрајући прелиминарну концепцију будућег речника и пратеће теоријско-методолошке проблеме у вези са његовом (дугорочном) израдом, аутор се критички осврће на досадашњу словенску и српску ономастичку и лексикографску праксу, дефинише корпусни оквир и принципе ексцерпирања грађе, да би потом предложио речничку микроструктуру. Премда донекле рефлектује процесне етапе у изради дескриптивног историјског речника српског језика, прилог Владимира Поломца превасходно указује на немале специфичности које минуциозан рад на једном историјском антропономастичком речнику повлачи за собом, а које ни на који начин нису социокултурно специфичне, већ имају универзални карактер.

Извори за историјски речник српског језика, друга тематска целина зборника, умногоме је конкретнијег лексикографског предзнака, будући готово потпуно умрежена са специфичним лексикографским продуктом, историјским речником српског језика. Емпиријски проблеми који се намећу у напору данас неопходне дигитализације грађијски полиморфних рукописних и штампаних извора, при чему праксу никако не олакшава (мада коначни производ на сваки начин обогаћује) територијална и жанровска поливалентност текстуалних споменика, отварају низ теоријско-методолошких питања са којима је вредно упознати не само за (историјско)лексикографску тематику заинтересовану научну публику већ и шири спектар читатељки и читалаца, којима би се на овај начин могли приближити различити искуствени и на искуственим темељима поникли апстрактнији аспекти комплексног процеса продукције једног савременог (а уједно и) историјског речника.

Марина Курешевић, Тамара Лутовац Казновац, Александра Цолић Јовановић и Весна Бајић ауторке су рада *Рашићивање и пренос у електронску форму ћирилице грађе за историјски речник српског језика: недоумице и моћућа решења*, у коме представљају специфичне изазове са којима су се сусреле током рашчитивања и дигитализације одабраних рукописних и штампаних текстова различитих палеографских и ортографских традиција. Тежећи да, с једне стране, верно пренесу оригинални лик датог споменика, а да, с друге стране, остваре неопходну униформност дигиталног корпуса – чиме би исти, између осталог, био доступан и за друге врсте филолошких, лингвистичких и екстралингвистичких приступа – ауторке су предложиле низ различитих модификација иницијално договорених принципа за преносење изворних текстова у електронску форму, које би својом применом омогућиле системско превазилажење одговарајућих препрека на које се наилази у непосредној суочености са креирањем електронског фонда историјског језичког материјала. Територијално условљеним специфичностима текстуалних споменика и њима мотивисаним особеностима у погледу прикупљања, тумачења и приређивања грађе за историјски речник српског језика посебну пажњу поклањају радови *Искусџва у сабирању, рашићивању и приређивању грађе из Црне Горе (на основу рада на џашићровским исџравама)* ауторке Јелице Стојановић и *Осврџ на џисану ријеч са џросџора Босне и Херцџевине (XII–XVIII в.)* ауторке Зорице Никитовић. Комплементарно, жанровски параметар текстуалног раслојавања као предуслов за наградњу специјалних лексичких слојева (који би искључивањем докумената као што су српски путописи из 17. и 18. века, или *Хиландарски медицински кодекс*, или српска издања библијских књига унутар одговарајућих временских граничника – остали без поткрепљујућих лексема) нарочит је предмет прилога *Пуџоџиси као извор за израду речника српског језика XII–XVIII века* ауторке Ирене Цветковић Теофиловић, *Медицински сџиси као извор за историјски речник српског језика* ауторке Надежде Јовић и *Обрада џредсџандардне библијске лексике у историјским речницима оџисноџ џиџиџа* аутора Владана Јовановића.

Последњи тематски сегмент зборника, *Ка микросџрукџури историјског речника српског језика*, обухвата радове посвећене концепцији парадигматског речничког чланка будућег лексикографског остварења: он пружа могуће оптималне одговоре на питања идентификације и формирања речничких одредница, представљања граматичких информација у речничком чланку, затим и питања лексикографске обраде граматичких речи, као и структуре речничке дефиниције или хијерархизације лексемских значења и сл. С обзиром на то да је будућност речника као традиционално мануелног феномена надасве дигитална (мада речници у форми књиге и даље имају своје аутентичне вредности, међу којима је можда најаутентичнија она која се тиче случајног открића *нових речи* [енг. serendipity]), један од

најважнијих проблема израде савременог историјског речника српског језика тиче се управо његове дигитализације.

Ослањајући се на већ постојеће дигитализоване примерке руског, холандско-фризијског и пољског историјског речника, а указавши претходно на несумњиве предности нелинеарног писања и претраживања речника у електронском контексту (од којих је, свакако, најзначајнија временска економичност, премда јој може конкурисати могућност једноставног уношења накнадних измена, или могућност претраживања према различитим критеријумима итд.), Снежана Петровић и Соња Манојловић у свом раду *Начини моделирања одредница историјских речника у дигиталном окружењу* излажу оперативни модел микроструктуре дигиталног речничког чланка, усаглашен са препорукама *Иницијативе за обележавање текста* (енг. Text Encoding Initiative). Коауторски прилог Александра Ломе и Жељка Степановића под називом *Рударски законик дејтоња Стефана Лазаревића: модел лексикографске обраде* указује на велики значај који за историјски речник српског језика може имати епонимни правни документ (који је већ подлегао дигитализацији и лексикографској обради у оквиру пројекта израде *Етимолошкој речник српској језика* при Етимолошком одсеку Института за српски језик САНУ), пре свега у погледу своје богате лексике, која каткада представља најраније (а некада чак и једине) потврде одговарајућих лексема; такође, аутори нуде и потенцијално узоран пример лексикографске обраде овог споменика, који би требало да омогући „пуно вредновање лексичког блага које он садржи” (стр. 270). Оделите аспекте микроструктуре парадигматског речничког чланка нуде најпре прилози *Идентификација и формирање одредница у српском историјском речнику* аутора Виктора Савића и Александра Милановића и *Граматицке информације у историјском речнику српској језика: полазни принципи* ауторке Марине Курешевић. Док се првим прилогом истиче потреба за уједначеном транскрипцијом у функцији својерсног моста између различитих граfiјско-ортографских традиција које одликују постојећи текстуални корпус и истовремено промовише структурно најпрозирнија потврђена формална варијанта одређене лексеме као речничка одредница (која би у идеалном случају била и најстарија, при чему би се остале регистроване формалне варијанте ограничиле на статус упућивачких одредница), други прилог предочава полазне принципе обележавања морфосинтаксичких података у оквиру једног речничког чланка, изведене на компаративној основи досадашње словенске историјсколексикографске праксе.

Лексикографска обрада граматичких речи, које прототипично представљају затворене лексичке класе (предлози, везници, заменице итд.), од посебне је научне важности за један историјски речник будући да *савремена* лингвистика у свом (додуше, према већ помало анахроном схватању) мејнстрим домену синтаксичких истраживања његову вредност превасходно црпи у генези (тј. граматикализационом животном путу) управо лексичких јединица функционалне природе. Стога рад *Лексикографска обрада граматичких речи у историјским речницима* Слободана Павловића има за лингвистичку публику егземпларни карактер, и то на два начина: аутор испрва нуди компаративни увид у корелативно стање у словенској историјској лексикографији, да би потом представио адекватну полазну структуру лексикографског чланка посвећеног координатору *а* у будућем српском историјском речнику. Изналажењу најоптималнијег структурног модела речничке дефиниције и питањима хијерархизације лексемских значења у организацији једног полисемичног речничког ентитета посвећен је рад *Дефинисање лексичкој значења у историјском речнику српској језика* ауторки Јасмине Грковић-Мејџор и Исидоре Бјелаковић. Иницијалном презентацијом разноврсних лексикографских приступа дотичним

проблемима, ауторке истичу неопходност комбиновања различитих дефиниционих типова приликом израде будућег речника: и дескриптивног, и синонимског, и комбинованог; притом, неизоставна је и упућеност на одговарајућа етимолошка достигнућа у организацији семантичких информација, пошто она доприносе адекватном разумевању семантичког развоја конкретних лексема.

Трећу тематску целину (али и целину зборника) затвара умногоме холистички рад *Предлој микросџруктури историјског речника српског језика* Исидоре Бјелковић, који се продуктивно осврће на све претходеће му сабране прилоге, чинећи их тако у најдиректнијем виду практично плодоносним, и то конципирајући потенцијално најрепрезентативнију и најинформативнију микроструктуру српског историјског речника. Заправо, ауторка можда на најпримеренији начин закључује уређени зборник радова управо својим сублимирајућим прилогом, који у малом рефлектује бројне и разнолике карике теоријско-методолошко-практичног процеса који би напослетку изнедрио прво специфично српско лексикографско дело историјског карактера.

У дослуху са наизглед апартним уводним пасусом овог приказа, додали бисмо само следеће. Књига које се овом приликом спомињемо, иако својом основом уроњена у историјски аспект лексикографије једног конкретног природног хуманог језика – српског, своју вредност, како нам се чини, превасходно налази у вољној гипкости (синегдохално схваћеног) читалачког ока, а међу својим дивергентним потенцијалима, којима би се у исти мах могла дотицати и савремених лексикографских, лексиколошких, филолошких и општелингвистичких питања, чинећи тако мерљиву детерминанту времена мање значајном, а прошлост донекле еквивалентну садашњости.

Мсп Лука З. Николић

Студент докторских академских студија

Универзитет у Новом Саду

Филозофски факултет

Одсек за српски језик и лингвистику

Др Зорана Ђинђића 2, 21000 Нови Сад, Србија

pureexpressionlessness@gmail.com

Примљен: 4. септембра 2022. године

Прихваћен за штампу септембра 2022. године

Зборник Матице српске за књижевност и језик излази годишње трипут,
у три свеске, које чине једну књигу.

Редакција 1. св. LXXI књиге Зборника Матице српске за књижевност и језик
закључена је 20. фебруара 2023. године.

Штампање је завршено априла 2023.

Издаје Матица српска, Нови Сад

www.maticasrpska.org.rs
e-mail: zmskj@maticasrpska.org.rs

За издавача:
Проф. др Драћан Сџанић
председник Матице српске

Стручни сарадник: *мср Милена Кулић*

Секретар Уредништва: *др Исидора Бјелаковић*

Лектор и коректор: *др Маја Сџокин*

Технички уредник: *Вукица Туцаков*

Слова за корице израдио: *Драћан Вишњекруна*

Тираж: 500

Компјутерски слог: Владимир Ватић, ГРАФИТ, Петроварадин

Штампање Зборника Матице српске за књижевност и језик помогло је
Министарство културе и информисања Републике Србије
Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије

Штампа: Сајнос, Нови Сад

CIP – Каталогизација у публикацији
Библиотека Матице српске, Нови Сад
80+82(082)

ЗБОРНИК Матице српске за књижевност и језик /
главни и одговорни уредник Јован Делић. – 1953, књ. 1– .
– Нови Сад : Матица српска, 1954– . – 24 cm
Три пута годишње.

ISSN 0543-1220

COBISS.SR-ID 9627138